

PARAULES DE VIDA

El do del ministeri sacerdotal

Dissabte que ve, 25 de setembre, els diaques Matteo Bordignon i Santi Martínez seran ordenats preveres en la Catedral de la nostra diòcesi. Amb Christian Pinto, ordenat l'abril passat, són tres els nous sacerdots que s'incorporen al presbiteri diocesà. Vull convidar-vos, en primer lloc, a donar gràcies a Déu per aquests nous sacerdots que són un regal per a les comunitats cristianes que formem aquesta porció del Poble de Déu que pelegrina cap al Regne en terres tortosines.

La possibilitat del sacerdoci no entra en l'horitzó vital de la majoria dels joves del nostre món, fins al punt que molts no arriben a entendre els motius que justifiquen una decisió com aquesta. En èpoques passades, la vocació sacerdotal era una opció social i culturalment acceptada, i fins i tot positivament valorada. A pesar que la immensa majoria dels sacerdots viuen amb generositat i lliurament la seua vocació, avui no és un ministeri socialment valorat. Des d'un punt de vista humà, estem davant una decisió que implica una ruptura amb els paràmetres de la cultura dominant. Per això hem de demanar al Senyor que els concedeixi la gràcia per a viure el seu ministeri amb senzillesa, humilitat, alegria i desig de servir-lo amb santedat malgrat les dificultats, la indiferència

i la incomprensió que puguen experimentar en alguns moments de la vida sacerdotal.

La situació que estem vivint pot ser purificadora per a l'Església, perquè evita motivacions inautèntiques en l'opció vocacional: avui no es pot desitjar el sacerdoci per poder o prestigi. Si ens preguntem per les raons que poden portar a un jove a oferir-se al Senyor i entregar-li totalment la seua vida i la seua persona, descobrirem que, en el fons, això només s'explica quan es viu una amistat amb Jesús tan forta que el porta a sentir passió pel seu Regne, a estimar a tots amb el mateix amor de Crist, a desitjar que tots els homes i dones del nos-

tre món arriben a conèixer-lo i a estimar-lo. El Senyor li va confiar a Pere la missió de pasturar les ovelles del seu ramat després de preguntar-li tres vegades si l'estimava. Us convido a pregar perquè siguin homes d'oració, perquè el seu amor a Crist no vaja de menys a més, sinó que siga cada dia més fort i alimente la seua vida sacerdotal.

Els instruments amb els quals hauran de realitzar la seua missió són senzills i aparentment poc eficaços: la Paraula de l'Evangeli; la celebració dels sagraments per mitjà dels quals arriba a tots l'amor i la gràcia de Déu; la proximitat a les persones, especialment als qui més pateixen; l'amor a les comunitats que els seran confiades, sense fixar-se en primer lloc en les seues pobreses, sinó en la vida evangèlica que hi ha en elles; i l'oració per tots. Només d'aquesta manera podran ajudar-les a créixer en la vida cristiana.

Personalment m'interroga sempre un text de la litúrgia de les hores en la festa dels sants pastors de l'Església: el bon pastor és aquell que estima molt els seus germans, que prega molt pel seu poble, que entrega la vida per les seues ovelles. Demanem al Senyor pels nous sacerdots, perquè aquest siga l'ideal de les seues vides.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

PALABRAS DE VIDA

El don del ministerio sacerdotal

El próximo sábado, 25 de septiembre, los diáconos Matteo Bordignon y Santi Martínez serán ordenados presbíteros en la Catedral de nuestra diócesis. Junto a Christian Pinto, ordenado el pasado abril, son tres los nuevos sacerdotes que se incorporan al presbiterio diocesano. Quiero invitaros, en primer lugar, a dar gracias a Dios por estos nuevos sacerdotes que son un regalo para las comunidades cristianas que formamos esta porción del Pueblo de Dios que peregrina hacia el Reino en tierras tortosinas.

La posibilidad del sacerdocio no entra en el horizonte vital de la mayoría de los jóvenes de nuestro mundo, hasta el punto de que muchos no llegan a entender los motivos que justifican una decisión como esta. En épocas pasadas, la vocación sacerdotal era una opción social y culturalmente acepta-

da, e incluso positivamente valorada. A pesar de que la inmensa mayoría de los sacerdotes viven con generosidad y entrega su vocación, hoy no es un ministerio socialmente valorado. Desde un punto de vista humano, estamos ante una decisión que implica una ruptura con los parámetros de la cultura dominante. Por ello hemos de pedir al Señor que les conceda la gracia para vivir su ministerio con sencillez, humildad, alegría y deseo de servirlo con santidad a pesar de las dificultades, la indiferencia e incomprensión que puedan llegar a experimentar en algunos momentos de su vida sacerdotal.

La situación que estamos viviendo puede ser purificadora para la Iglesia, porque evita motivaciones inauténticas en la opción vocacional: hoy no se puede desear el sacerdocio por poder o prestigio. Si nos preguntamos por las

razones que pueden llevar a un joven a ofrecerse al Señor y entregarle totalmente su vida y su persona, descubriremos que, en el fondo, solo se explica cuando se vive una amistad con Jesús tan fuerte que le lleva a sentir pasión por su Reino, a amar a todos con el mismo amor de Cristo, a desear que todos los hombres y mujeres de nuestro mundo lleguen a conocerlo y a amarlo. El Señor le confió a Pedro la misión de pastorear las ovejas de su rebaño después de preguntarle tres veces si lo amaba. Os invito a orar para que sean hombres de oración, para que su amor a Cristo no vaya de menos a más, sino que sea cada día más fuerte y se alimente su vida sacerdotal.

Los instrumentos con los que habrán de realizar su misión son sencillos y aparentemente poco eficaces: la Palabra del Evangelio; la celebración

de los sacramentos por medio de los cuales llega a todos el amor y la gracia de Dios; la cercanía a las personas, especialmente a los que más sufren; el amor a las comunidades que les serán confiadas, sin fijarse en primer lugar en sus pobrezas, sino en la vida evangélica que hay en ellas; y la oración por todos. Solo de este modo podrán ayudarlas a crecer en la vida cristiana.

Personalmente me interroga siempre un texto de la liturgia de las horas en la fiesta de los santos pastores de la Iglesia: el buen pastor es aquel que ama mucho a sus hermanos, el que ora mucho por su pueblo, el que entrega la vida por sus ovejas. Pidamos al Señor por los nuevos sacerdotes, para que este sea el ideal de sus vidas.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Testament vital, la nostra opció

Defensem l'objecció de consciència

El que ens diuen els bisbes de Catalunya

En relació a aquesta important qüestió, els bisbes manifesten:

«El dia 25 de juny entrarà en vigor la Llei Orgànica 3/2021 de regulació de l'eutanàsia. No és fàcil ni senzill abordar el final de vida ni el patiment.

L'Església Catòlica, des dels seus orígens, ha tingut cura de les persones en situacions d'especial fragilitat i vulnerabilitat tant en l'àmbit sanitari com social. És des d'aquest compromís de servei constant a la societat que vol oferir una paraula davant l'eutanàsia.

L'Església Catòlica demana la promoció de les cures paliatives i el desplegament efectiu de la llei de dependència, donant realment cobertura a les necessitats dels malalts i les seves famílies.

Davant les situacions de patiment i de final de vida, és clau l'atenció integral, abordant patiment físic, psicològic, espiritual i social, i no perllongant la vida per tots els mitjans possibles.

En aquest context, és important clarificar que no són eutanàsia aquelles accions, com la sedació, encaminades a mitigar el dolor o altres símptomes ni tampoc no ho són la retirada o no aplicació de tractaments desproporcionats, inadequats o fútils.

L'objectiu de l'eutanàsia és acabar amb la vida de la persona de forma directa i intencional. Des de la convicció que la vida és un do de Déu que cal respectar, el compromís de l'Església és el d'ajudar a les persones a viure més d'acord amb la seva dignitat intrínseca i afavorir el seu major benestar, especialment en situacions de proximitat de la mort o de sofriment.

Aquestes situacions representen un desafiament per a malalts i famílies. És desitjable reflexionar-ne des dels propis valors i creences, i deixar-ne constància per escrit en el Document de Voluntats Anticipades, on es pot especificar tant el rebuig a l'eutanàsia com a les accions destinades a perllongar el procés de mort.

En aquest sentit, suggerim signar el Document de Voluntats Anticipades elaborat per la Conferència Episcopal i que, properament, es facilitarà a les parròquies i comunitats amb les degudes orientacions. Altrament, recomanem als professionals sanitaris que es plantegin el seu dret d'objecció de consciència davant d'aquesta llei.»

EL TESTAMENT VITAL ÉS ESSENCIAL

Per deixar constància dels nostres desitjos i evitar tractaments determinats que no respectem la dignitat de la persona incapaç.

L'EUTANÀSIA NO RESOL ELS PATIMENTS, DESTRUEIX LA PERSONA QUE PATEIX

Tenir cura i acord

- Els cristians apostem per la vida, per la dignitat i per l'objecció de consciència. No tingueu cap incòmoda a afirmar això amb convicció i amb coratge davant dels altres.
- Si us cal informació, trobareu gran quantitat de documentació sobre aquest tema a la pàgina web de la Conferència Episcopal.
- A cada parròquia podreu trobar dos textos molt importants: *Declaració d'instruccions prèvies i voluntats anticipades* i *Testament Vital*, de la Conferència Episcopal Espanyola. Reflexioneu sobre ells i complimenteu-los amb la vostra signatura.
- Us podeu afegir al grup de persones per acomplir la voluntat dels interessats en signar el testament vital a la vostra parròquia. Aquest grup pot ser de Pastoral de Salut o Pastoral de la Família, o un grup format per altres persones interessades.

acció cristiana davant l'eutanàsia

ciència del personal sanitari

a de manera anticipada de la nostra voluntat d'acceptar o rebutjar
ents mèdics i per evitar l'atropellament a la dignitat i a la llibertat
citada. Per ajudar a humanitzar el procés de la fi de la vida.

Una bona mort abans que l'eutanàsia

Tots volem una bona mort, sense dolors, sense allargar artificialment la vida ni aplicant acarnissament terapèutic. Volem participar en les decisions sobre allò que se'ns farà i rebre un tractament respectuós i afectuós de part dels professionals de la salut i, quan arriba el moment, estar acompanyats de la família o els amics i tenir l'acompanyament espiritual o religiós que ens ajudi a fer el trànsit.

L'eutanàsia és aquella acció del metge que provoca deliberadament la mort del pacient i, per tant, la seva finalitat és acabar amb la vida d'un malalt. El Tribunal Europeu dels Drets Humans d'Estrasburg va dictaminar el 2002 (cas Dianne Pretty) que **no existeix el dret a que et matin**. En el debat filosòfic sobre l'eutanàsia, la defensa d'aquesta acció rau en un estil utilitarista de la vida i la idea de la «qualitat de vida», considerant que hi ha vides que no tenen prou valor i que, per tant, podrien ser eliminades: sobretot, hi ha valor si la persona és productiva. Els catòlics però, considerem que el valor i la dignitat humana no es determina per la qualitat de vida, sinó que és intrínseca a les persones, al marge de les seves malalties i/o discapacitats.

La dignitat és més respectada ajudant a la persona a viure en condicions humanes i sense patiment, que no pas permetent que es pugui demanar la mort. Per això **les cures pal·liatives són tan importants**. Perquè són l'enfocament que millora la qualitat de vida de les persones malaltes i de les seves famílies, quan s'enfronten als problemes associats amb malalties amenaçadores per a la vida. Les cures pal·liatives proporcionen l'alleujament dels símptomes i integren els aspectes psicològics i espirituals dels pacients, i ofereixen un suport per ajudar-lo a viure activament tant com sigui possible fins a la mort.

Afirmem la vida i considerem la mort com un procés normal dins d'aquesta vida.

«L'eutanàsia i el suïcidi assistit entren en greu conflicte amb els principis rectorors del Dret, la Medicina i la Infermeria.»

Fundació Bioètica

«Que el dolor i la mort, de fet, no poden ser els criteris darrers que mesuren la dignitat humana, ja que aquesta dignitat és pròpia de cada persona, pel sol fet d'ésser un "ésser humà" i no hauria d'estar subjecte a condicions subjectives atribuïdes per la pròpia persona ni pel seu entorn.»

Unió de religiosos. UER

«El nostre acompanyament integral, que ajudi a viure el propi procés de morir intentant alleujar el sofriment des de totes les dimensions de l'ésser humà. En aquest context, la sedació pal·liativa... respecta i humanitza el procés de la fi de la vida mitgant el patiment intens i incoercible.»

Comunicat de les institucions religioses dedicades a l'assistència sanitària

Raons per dir no a l'eutanàsia

- El metge està format per curar i cuidar, no per matar. Perverteix el sentit de la medicina. També trenca la confiança del pacient en els professionals de la salut i provoca por. El pacient i els familiars tenen dret a la millor assistència: unes cures pal·liatives de qualitat i una justa distribució dels recursos sanitaris.
- Per als cristians, la vida és un do de Déu i sempre ha de ser respectat. Ni eutanàsia, ni tampoc obstinació terapèutica.
- La llei de tots els països protegeix el dret a la vida. Les lleis han de protegir la vida dels ciutadans, especialment dels més dèbils. Permetre l'eutanàsia crea una inseguretats jurídica perquè l'Estat deixa de protegir incondicionalment la vida. Això crea una gran inseguretats i desconfiança en els malalts i les famílies.
- En dret natural, mai és correcte matar a un ésser humà innocent. La dignitat humana no es perd per estar malalt o incapacitatat.

mpanyar

itat de la persona i per la llibertat. Demanem una adequada regulació

onvenient
nt de tots.

de docu-
le la diò-

lt impor-
tats anti-
piscopal
-los amb

panyar la
nt vital de
toral de la
er a aquesta

Diuenge XXV de durant l'any (B)

COMENTARI

«El primer ha de ser el darrer i el servidor de tots»

Atots ens agrada que ens alabin, que ens reconeguin els nostres mèrits, que ens considerin els més importants. Per això potser hom desitja tant els primers llocs, el poder manar. A l'evangeli, Jesús diu d'una forma molt clara: *El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies.* L'evangelista subratlla que això no ho entenien els apòstols però, malgrat tot, no sembla que els preocupi massa perquè pel camí no parlaven precisament de morir amb Jesús sinó de tot el contrari, d'honors i de primers llocs. Per això, quan Jesús els pregunta: *Què discutíeu pel camí?* ells callen perquè saben que els seus interessos no coincideixen pas amb els de Jesús: *Havien discutit quin d'ells seria el més important.* Tot el contrari del que havia dit Jesús. I ara els ho diu clarament: *Si algú vol ser el primer ha de ser el darrer i el servidor de tots.* Per tant, per als deixebles ser el primer vol dir posar-se al capdavant dels servidors; ser els últims quant a honors i privilegis. El gran privilegi és ser el darrer, el servidor de tots, tal com va fer Jesús.

El camí de la creu ja el veiem clarament anunciat a la primera lectura. Els malvats re-treuen als justos la seva manera de ser i de viure: *El just és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la llei.* La resposta hauria de ser: *Canviem de vida! Doncs, no. Ultratgem-lo, torturem-lo a veure si es manté serè, condemnem-lo a una mort vergonyosa.*

Però de vegades les persecucions, les gelosies poden venir de la mateixa comunitat cristiana. Ens ho diu sant Jaume: *D'on venen entre vosaltres les lluites i les baralles? Desitgeu coses que no teniu i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir i per això lluiteu i us baralleu.* Quan volem ser els primers, quan volem tenir molt, quan volem dominar els altres, llavors hi ha rivalitats, enveges, baralles entre nosaltres. Segurament ningú no ens envejarà ni es barallarà contra nosaltres si només busquem ser els últims, els servidors de tots.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 2,12.17-20)

Els malvats deien: «Posem un parany al just; ens fa nosa i és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la llei i que no som fidels a l'educació rebuda. A veure si és veritat això que diu, provem com serà la seva fi. Si realment el just és fill de Déu, Déu el defensarà i el salvarà dels qui el persegueixen. Posem-lo a prova: ultratgem-lo i torturem-lo, a veure si es manté serè; comprovem si sap suportar el mal; condemnem-lo a una mort vergonyosa. Segons diu ell, Déu ja el protegirà.»

▶ Salm responsorial (53)

R. *El Senyor fa costat als meus defensors.*

Déu poderós, feu-me justícia, / salveu-me, pel vostre nom. / Escolteu la meva súplica, / escolteu les meves paraules. R.

Mireu com s'aixequen contra mi, / amb quina violència em volen la mort. / No pensen en Déu. R.

Però és Déu qui m'ajuda, / i fa costat als meus defensors. / De tot cor oferiré sacrificis, / us lloaré, Senyor, perquè sou bo. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 3,16-4,3)

Estimats, on hi ha gelosies i rivalitats hi ha pertorbació i maldats de tota mena. Però la saviesa que ve de dalt abans que tot és pura; és també pacífica, moderada i dòcil, compassiva i plena de bons fruits, imparcial i sincera.

El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau. D'on venen entre vosaltres les lluites i les baralles? No venen dels desigs de plaer que es conjuren en el vostre cos? Desitgeu coses que no teniu, i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir, i per això lluiteu i us baralleu. Però vosaltres, no teniu perquè no demaneu. O bé demaneu i no rebeu, perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 9,30-37)

En aquell temps, Jesús i els deixebles passaven per Galilea, però Jesús no volia que ho sapigués ningú. Instruïa els seus deixebles dient-los: «El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies.» Ells no entenien què volia dir, però no gosaven fer-li preguntes. Arribaren a Cafarnaüm. Un cop a casa, els preguntà: «Què discutíeu pel camí?» Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells seria el més important.

Aleshores s'assegué, cridà els dotze i els digué: «Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots.» Després feu venir un noi, el posà al mig, el prengué als braços i els digué: «Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat.»

▶ Lectura del llibre de la Sabiduría (Sab 2,12.17-20)

Se decían los impíos: «Acechemos al justo, que nos resulta fastidioso: se opone a nuestro modo de actuar, nos reprocha las faltas contra la ley y nos reprende contra la educación recibida. Veamos si es verdad lo que dice, comprobando cómo es su muerte. Si el justo es hijo de Dios, él lo auxiliará y lo librará de las manos de sus enemigos. Lo someteremos a ultrajes y torturas, para conocer su temple y comprobar su resistencia. Lo condenaremos a muerte ignominiosa, pues, según dice, Dios lo salvará.»

▶ Salmo responsorial (53)

R. *El Señor sostiene mi vida.*

Oh, Dios, sálvame por tu nombre, / sal por mí con tu poder. / Oh, Dios, escucha mi súplica, / atiende a mis palabras. R.

Porque unos insolentes se alzan contra mí, / y hombres violentos me persiguen a muerte, / sin tener presente a Dios. R.

Dios es mi auxilio, / el Señor sostiene mi vida. / Te ofreceré un sacrificio voluntario, / dando gracias a tu nombre, que es bueno. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago (Sant 3,16-4,3)

Queridos hermanos: Donde hay envidia y rivalidad, hay turbulencia y todo tipo de malas acciones. En cambio, la sabiduría que viene de lo alto es, en primer lugar, intachable, y además es apacible, comprensiva, conciliadora, llena de misericordia y buenos frutos, imparcial y sincera. El fruto de la justicia se siembra en la paz para quienes trabajan por la paz. ¿De dónde proceden los conflictos y las luchas que se dan entre vosotros? ¿No es precisamente de esos deseos de placer que pugnan dentro de vosotros? Ambicionáis y no tenéis, asesináis y envidiáis y no podéis conseguir nada, lucháis y os hacéis la guerra, y no obtenéis porque no pedís. Pedís y no recibís, porque pedís mal, con la intención de satisfacer vuestras pasiones.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 9,30-37)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos atravesaron Galilea; no quería que nadie se enterase, porque iba instruyendo a sus discípulos. Les decía: «El Hijo del hombre va a ser entregado en manos de los hombres y lo matarán; y después de muerto, a los tres días resucitará». Pero no entendían lo que decía, y les daba miedo preguntarle. Llegaron a Cafarnaüm, y una vez en casa, les preguntó: «¿De qué discutíais por el camino?». Ellos callaban, pues por el camino habían discutido quién era el más importante. Jesús se sentó, llamó a los doce y les dijo: «Quien quiera ser el primero, que sea el último de todos y el servidor de todos». Y tomando un niño, lo puso en medio de ellos, lo abrazó y les dijo: «El que acoge a un niño como este en mi nombre, me acoge a mí; y el que me acoge a mí, no me acoge a mí, sino al que me ha enviado.»